

V ofenzivi.

(Dalje.)

Začnimo pri šolstvu! Mnogokrat smo že čitali, da imenuje klerikalizem šolo hčerko katoliške cerkve, zato želi imeti nad njo neomejeno oblast. Mi se bojimo, upiramo in bojujemo zoper ta klerikalni pravec radi tega, ker se je izkazal klerikalizem v času konkordata pred letom 1870. kot pravi tiran učiteljstva in šolstva. Učitelji so bili takrat sužnji duhovščine in šola z narodno izobrazbo vred pa njegova deveta briga in nekaj nepotrebnege. Navedemo naj samo en zgled. Mlad učitelj je imel pri sebi za gospodinjo svojo sestro, ki je pomagala bratu peti v cerkvi. Takrat je moral biti vsak učitelj tudi organist, drugače ni dobil službe. Obenem je bil tudi cerkovnik. Ker pa ni mogel šole, orglarije in cerkovništva opravljati sam, je najel pomagača za cerkovništvo, ki ga je sam moral plačati. Za ves ta trud in za vse to delo je imel mesečno plačo 21 gl. ali 42 K današnjega denarja, prosto stanovanje, hlev za kravo in nekaj bire. Ta služba je bila ena najboljših na kmetih. Naš učitelj samec je bil nekaj časa tudi z njo zadovoljen, le to mu ni ugajalo, da mu je župnik strogo prepovedal hoditi po gostilnicah. Mlad je bil še in neporočen, vedno biti doma kot puščavnik, to mu ni ugajalo, šla sta s sestro ob nedeljah zvečer tuptatam med ljudi v gostilnico. Z županom sta bili prijatelja, ljudstvo ga je spoštovalo in imelo rado. Bil je dober učitelj, ker je učil, kadar ni imel opravka v cerkvi, vedno rad, če je prišlo le kaj otrok v šolo. V šolo je takrat hodil, kdor je hotel in imel čas, kolikor časa je sam hotel. V tem oziru je vladala za naše ljudstvo pod vlado klerikalizma neomejena svoboda, kar moramo priznati. Župan mu je ponudil občinsko tajništvo za 100 gl. na leto, kar je bila za takratno dobo velika vsota. Naš junak je bil tega jako vesel. Delal je neumorno noč in dan v splošno zadovoljnost občanov. Ker je imel mastne dokodke, pozabil ali prezrl je strogi župnikov ukaz — zahajal je prepogosto v gostilnico. Čeprav ga ni videl nihče kdaj pijanega, je prišel pri župniku v nemilost, tožil ga je dekanu. Dekanat je bil takrat višja, škofijstvo pa najvišja šolska oblast, podobna sedajnemu okrajnemu in deželnemu šolskemu svetu. Dekanat mu je pisal, da mora takoj opustiti občinsko tajništvo, ker je to prevzel brez vednosti župnikove; obenem je dobil s t r o g u k o r zaradi pohajanja gostilnice. Zaman so bile vse prošnje župana in starejšinstva, naš junak je izgubil občinsko tajništvo in obenem veselje do učiteljstva. Kar na tihem sta pobrala s sestro šila in kopita ter odšla daleč proč k nekemu prijatelju trgovcu. Učitelj je postal trgovski pomočnik, sestra je pa pri istem gospodarju služila za natakario. Oba sta bila srečna. Ona se je bogato poročila, on ima še danes veliko trgovino z lepim posestvom. Ako bi bila ostala pri učiteljstvu, bi bila oba berača kakor smo mi vsi.

Ako bi hoteli le površno popisati križe, težave in poniževanje takratnega učiteljstva ter malomarnost šole in narodne odgoje, bi morali napisati cele knjige, kar lahko potrdijo naši tovariši iz one dobe. Klerikalizem je imel takrat v rokah šolo in moč; kdo je mogočnejši in vplivnejši pri vladi in ljudstvu še dandanes od njega? A te moči in veljave ni hotel porabiti za uravnavo šolstva po zgledu Nemcev, ker je hotel imeti narod zagoveden in neumen, da bi ga lažje vladal in molzel. Ta velika klerikalna nemarnost je vladala širom naše države.

Ko je oživela naša ustava po silnem porazu Nemcev 1866. leta, je oživel obenem nov duh: rodil se je sedanji

šolski zakon. Šola je bila iztrgana iz nemarnih rok klerikalizma in učiteljstvo je bilo postavljeno na svobodne, lastne noge. Tega udarca ni mogel in še danes ne more preboleti naš klerikalizem. Papež je ta nov šolski zakon proklel, a vkljub temu je obrodil najlepši sad: avstrijsko in obenem tudi naše ljudstvo se lepo izobrazuje po tem šolskem zakonu, da, ljudstvo je spoznalo njegove dobrrote, želi imeti šol — veliko takih šol. Zaman so bili razni pastirski listi; brani po naših cerkvah o brezverskih šolah, zaman ves strup klerikalizma po javnih časnikih, ki je grdil šole in učiteljstvo, zaman so bile in so še sedaj razne gonje naše duhovščine zoper nas in šolo, naš narod je gluh in slep za vse take gonje in tako sramočenje, on zahteva sam mnogo takih šol in učiteljev — in to je naša tolažba! Ali je ta pravec našega klerikalizma pravi?

Naš klerikalizem se je blamiral in se ni v tem oziru naučil prav ničesar, z glavo hoče skozi zid. Napel je vse svoje sile, da bi zmagal. Šolo imenuje prokletstvo za naš narod, naše zanemarjene šole na kmetih palače med strganimi bajtami, učiteljstvu ne privošči izboljšanja plač, čeprav vidi in tudi dobro ve, da ga krvavo zasluži. Takšen pravec je vražji in ne katoliški. Klerikalizem škoduje s tem, da imenuje takšno bojevanje katoliško, da imenuje svojo stranko katoliško in svoje časopise katoliško, veliko samemu sebi, največ pa katoliški cerkvi. Vsak razsoden in pameten človek maja z glavo, ko čuje in bere takšne gorostasne budalosti v imenu katoliške cerkve; kmalu bi ne vedel, če je naša vera prava, ali niso tisti pravi, ki se tako nespametno vojskujejo v njenem imenu. Ne dvomimo nad Kristusovimi nauki, pa tudi nad učečo cerkvijo ne, dvomimo pa nad poštenostjo delovanja klerikalizma, ker se delo tega ne ujema s Kristusovimi ne s cerkvenimi nauki in niti z zdravo pametjo. Ljudstvo, ki nima o tem prave razsodnosti — dvomi in se pohujšuje ter postaja neverno. Naš klerikalizem je v svojem fanatizmu zašel v brezverstvo.

Znano je, da ima klerikalizem tudi za nas večkrat kako sladko besedo, da s tem meče ljudem pesek v oči. Pravi namreč, da dobre učitelje visoko spoštuje in jih čisla ter jim privošči dobrih dohodkov. To sladkanje se ni in se tudi bržkone ne bo nikdar ujemalo z dejanji. Da je slovensko učiteljstvo dobro, požrtovalno, narodno in natančno v izpolnjevanju svojih dolžnosti, so že večkrat izrekle merodajne oblasti, a vkljub temu nam je klerikalizem napovedal boj, vkljub temu nas sovraži iz dna svoje duše, nas prezira, obrekuje in nam škoduje, kjer le more in kadar more. Za to menda ni treba posebej navajati dokazov, ker se to godi skoraj vsaki dan. Ta gonja traja že izza uvedbe novega šolskega zakona. Ali je to lepo in katoliško? Klerikalizem dobro vidi vsako pregreho in vsak pogrešek na nas in pri šoli; kar pa sam dela in uganja, tega ne vidi in tudi niti slišati neče o tem. Če se kdo drzne braniti, zagovarjati in pri tem tudi kaj resničnega povedati o njem, takrat je pa ogenj v strehi. Tak siromak pride z imenom in priimkom na sramotilni oder; vse slabosti, vse prestopke in vse pregrehe prineso naši listi na katoliški podlagi mnogo povečane na beli dan, da bi se svet zgražal nad njim; o tej priliki vedno radi dostavljajo: Glejte, taki so naši učitelji! — Greh enega mečejo na ves stan. Kaj ne, da je to pristno katoliško?

Naša duhovščina prav lepo uči, da je obrekovanje velik greh, ker se s tem jemlje bližnjemu čast, spoštovanje ter se mu lahko škoduje na imetju, četudi se za trdno ve, da je kaj resnično, se ne sme o tem govoriti, še manj pa pisati,

kar bi imelo lahko slabe nasledke na časti, spoštovanju in imetju bližnjega. — To je jako lep nauk, pa ostaja tudi samo nauk, ker se klerikalizem ni in se tudi menda ne bo nikoli ravnal po njem. On je bojevit, do skrajnosti obrekljiv in tudi škodoželjen. Kristusov nauk »ljubite se med seboj!« je že davno pozabljen in je prišel popolnoma ob veljavo ravno pri tistih, ki imajo ta nauk vedno na jeziku. Ali rodi takšno početje dober sad? Ne čudimo se, da je naš narod ves okužen s svetohlinstvom in sposoben na največje lopovstvo, ko vidi, sliši in bere skoraj vsak dan reči, ki se ne ujemajo prav nič z lepimi nauki naše vere. Sliši duhovščino lepo učiti, a jo vidi nemoralno živeti, lagati, obrekovati, vnemati sovraštvo in prepir ter drviti za posvetnim blagom. Masa našega naroda je grozno demoralizovana po krivdi klerikalizma. Štejejo se med pobožne, a njih dejanja so vražja; prištevajo se klerikalni stranki, a njih početje je hinavsko. Izvzeti moramo nekaj v resnici pobožnih, nedolžnih, nevednih in iz prepričanja klerikalizmu vdanih ljudi, pretežno število je pa popačenih. Vzemimo samo en zgled! Neki mladenič je pred leti spoznal vdovo s tremi še mladoletnimi hčerami. Z vdovo je imel dolgo časa ljubavno razmerje. Ko je dorasla prva hčerka, se je lotil nje. Imel je z njo tudi sad ljubezni. Ni bilo zadosti, tudi druge hčerke se je lotil, tudi ta je kmalu pestovala. Ljubil je tri hkrati. Poročil je prvo, pa obenem zavedel še tretjo. Imel je nazadnje vse štiri. Po smrti matere so mu ostale samo tri njene hčerke, ki živi z njimi še sedaj skupno pod eno streho. Takšnega nemoralno živečega človeka ne bi niti pes povohal na cesti. Vendar denar in katoliško prepričanje izda nekaj. Postal je mož strasten klerikalni agitator in prvoborilec. Vse so mu pregledali in vse pozabili. Imenujejo ga še sedaj poštenega katoliškega možaka, čeprav ne gre nikdar v cerkev. Uživa tudi to čast, da hodi duhovščina k njemu v gostilnico. Nasproti temu poštenjaku se je boril pri volitvah odličen liberalec, ki hodi vedno k maši ob nedeljah in praznikih; a ta je moral neštetokrat požreti zmerjanje brezverca, noben duhovnik pa tudi malokateri klerikalec prihaja v njegovo gostilnico.

Ljudstvo vidi in opazuje, če ne že enakih, pa vsaj podobne slučaje skoraj povsod. Tako demoralizujejo naše ljudstvo na katoliški podlagi. — Sramota!

In ti ljudje se upajo govoriti o odgoji? Taki ljudje hočejo veljati za voditelje našega naroda? Oni hočejo tvoriti veliko politiško stranko vseh slojev širne naše domovine? Prav pravi dr. Krek, ko trdi, da se ne bodo nikoli zedinili svetovni nazor in politiške stranke s katoliškim pravcem. S takim katoliškim pravcem kratkomalo ni mogoče zedinjenje, ker ta pravec ni katoliški pravec, ampak poganski:

Ko smo lansko leto povedali klerikalizmu v obraz bridke resnice, je zakričal: Infamija, laž, preneumno, to nam ne more škodovati! Letos je tudi že naprej vse podpisal za preneumno, ne more dati stvarnega odgovora, ker je boj zoper resnico silno težak. Že lansko leto smo dokazali, da zagovarja klerikalizem greh kot čednost in zaslužno delo; imenovali smo ga tudi brezverca. Dostaviti imamo letos le to, da je v svojih pregrešnih dejanjih do skrajnosti trmoglav, dosleden in nepoboljšljiv — in to vse na katoliški podlagi.

Nemoralno živeč, premnogim slabostim in strastem vdan učitelj ne sodi v šolo, ker bi samo ne užival ugleda pri šolski mladini, marveč se bi izpodtikala nad njegovim življenjem in delovanjem; vsi njegovi lepi nauki bi bili zaman; smejali bi se mu učenci v obraz, njegove poučevanje bi bilo negativno in celo pohujševal bi nedolžne otroke, ker bi ti od ust do

ust raznašali njegove pregrehe in slabosti. Če zahtevajo od nas, in to po pravici, lepo, moralno življenje in vestno izpolnvanje stanovskih dolžnosti, da nismo v pohujšanje mladini in v izpodtiko odraslim, tembolj moramo to zahtevati od duhovščine. Pa kakšna je naša duhovščina? Imamo sicer nekaj dobrih, bogaboječih, mirnih, pridnih in vsega spoštovanja vrednih duhovnikov, a žal, da so ti v veliki manjšini. Večina je bojevita, prepirljiva, obrekljiva, nemarna v izpolnvanju, dolžnosti. Razvnela jo strast politiškega fanatizma in tudi živi nemoralno. V dokaz te trditve poznamo nebroj slučajev pa to je smrad iz pekla, bolje je za sedaj, da to opustimo ter da podpremo trditve z že vobče znanimi dejstvi.

Znano je, da mladina kaj rada posnema svoje stariše, učitelje in sploh odrasle ljudi. Opazuje njih delovanje in govorjenje ter poizkuša enako ravnati in govoriti. Naša duhovščina je imela takšno odgojo; ona se ravna po zgledu svojih učiteljev. Dr. Krek je odgojitelj bogoslovcev, on pravi: »Sentimentalnosti je tudi preveč. Kar je izvira iz nevrastenije — bodi, da si ni pravzaprav tudi nič vredna, a kar je doma v duševni lenobi, v častihlepju ali pa v strahopetnosti, se mi gabi. Ni vredno počenega groša tisto javkanje: kaj bo, kaj bo? Malo debele oblike so sicer, ki nas z njimi obdelavajo nasprotniki, a za sentimentalnosti ni prostora. Pohujšanje mladine, ljudstva! — Tako ugovarjaš. Priznavam.« Na drugem mestu pravi: »Omenjati pa moram, da se mi ne zdi veljaven tisti razlog, ki ga navadno čujemo v zdihovanju nad bratomornim prepričanjem in t. d. Boj sam na sebi ni nič slabega. V boju se rode velike ideje, boj služi napredku. Seveda zahteva žrtev, a strah pred žrtvami je slabo znamenje za idealizem. Kdor se iz strahu izogiblje boju, ne zasluži drugega, nego da se gre preko njega naprej.« — Stem priznava, kar smo trdili, da je naša duhovščina bojevita, da rodi bratomorni boj pohujšanje, sovraštvo in prepir, greh in žrtve, pa vse to nima pri njem nobenega pomena, bojevati se mora naprej! Tako piše, izpodbuja in uči dr. sv. pisma, učitelj in odgojitelj naše duhovščine. In res, taka je tudi naša duhovščina. Zakaj se pa bojuje naš klerikalizem? Ali zoper krivoverce? Kaj še! Nadel si je težko nalogo; gospodovati neomejeno nad našim narodom ne samo v duševnem, marveč tudi v posvetnem oziru. Prirodna protisila temu stremljenju je liberalizem, ki goni duhovščino v cerkev k izpolnvanju dolžnosti. Klerikalizem je pa gluh in slep za take opomine. On drvi naprej v svoji fanatični slepoti, ne meneč se za greh, sovraštvo, bratomorni boj za žrtve in za vse zlo, kar ga prinaša boj. Kaj greh, ljubezen do bližnjega, prepir, sovraštvo, žrtve in zlo? — To ni nič! — Kdo bi se oziral na te malenkosti, na Kristusov nauk, sv. evangelij in lepe nauke katoliške cerkve? To je za staro šaro! — Boj, boj! Ta je nekaj vreden! In v tem boju zlorablajo prižnico, izpovednico in katoliško časopisje. Hujskajo in lažejo da smrdi! —

Isti dr. Krek je oče propadlih konzumov in voditelj krščanskega socializma. On je tudi velik prijatelj šole in učiteljstva, ker je autor znamenitega članka »Pons asinorum.« Človeku ni dobro biti samemu, zato ima tudi Krek somišljenike, ki mu pomagajo po znanem pravilu: Namen posvečuje sredstva! Vse klerikalno početje blagoslavja in odobruje naš presvetli vladika, ki je sicer pobožen in dober človek, pa obenem tudi bojevit in zagrizen klerikalni fanatik. — Že slišimo, kako škripljejo z zobmi ter kriče: Infamija, laž, preneumno, saj to nam ne more škodovati! Klerikalizem ne čuje rad o svojih napačnih delih, čeprav sam kaj lepo uči, da je spoznavanje samega sebe ter zmaga in vojskovanje nad lastnimi čuti in

slabostmi potrebna in lepa čednost. On bi nam privoščil klučalnico na ustnicah in prste v stiskalnicah da bi ne mogli kaj takega pisati, kakor je to delala inkvizicija v srednjem veku, a tistih časov ni več. Duh svobode nam daja pravilo svobodnega izražanja misli. To svobodo hoče klerikalizem zaman ukovati v molčečnost, in vdanost v voljo božjo. Klerikalizem nam je napovedal boj, mi smo primorani govoriti. Ako on kot oznanjevalec ljubezni, miru, sprave, vere in Kristusovih nauk napoveduje boj na življenje in smrt ter pri tem nobeno, še tako grdo dejaje ne smatra za greh, ne sme tudi nam zameriti in vzeti za zlo, ako mu zabrusimo v obraz golo resnico. Mi strogo ločimo vero od dobrih in slabih duhovnikov. Dobrim — naša čast in spoštovanje; slabim, za posvetnosti se borečim fanatičnim politikom velja naš boj. Ti pa tudi ne zaslužijo nič drugega, ker vodijo naš narod v gmotno škodo, pohujšanje, greh, v temo nevednosti in v sužnost duha. Takšne ljudi je baje sam sedanji papež imenoval smrad iz pekla in to je tudi edino prava beseda! (Dalje.)

Iz naše organizacije.

Kranjsko.

Belokranjsko učit. društvo je imelo dne 8. t. m. v Črnomlju hospitacijo in zborovanje, ki se ga je udeležil g. c. kr. okrajni nadzornik J. Turk, dva gospoda kolega očeta frančiškana iz Novega mesta in 23 članov učit. osebja iz našega okraja. Kot delegata k »Zavezini« skupščini sta bila izvoljena gg. Franc Šetina, nadučitelj v Črnomlju in Miško Kosec, nadučitelj v Dragatušu. Nastopa »Škorec« (naz. nauk v 1. raz.) in črka »H« (lepopis v 2. raz.) kakor tudi predavanje iz elektrike so gg. referentje izvršili s povoljnim uspehom.

Hospitacije imajo za učiteljstvo res izobraževalni pomen. Združene pa so z mnogimi stroški in to zlasti v našem okraju, kjer smo brez železnice. Kakor slutimo, postanejo sčasoma hospitacije, ki se jih učiteljstvo sedaj udeležuje prostovoljno, — uradna zahteva. Faktorji, ki mislijo to uvesti, naj se domisljijo naših praznih žepov. Učiteljstvo teži po višji izobrazbi in v ta namen rado žrtvuje po svoji moči na oltar domovine. Nikakor pa ne bi moglo pri svoji skoro navadnega denarja enaki plači zmagovati stroškov, ki bi bili v zvezi z uradno zahtevanimi hospitacijami. Omenjeni stroški bi gotovo presejali v 1. letu učiteljevo enomesečno plačo. Na to naj bi se ozirali pri nalaganju novih dolžnosti!*) L. B.

Štajersko.

Savinsko učiteljsko društvo zboruje v nedeljo 18. rožnika ob 2. uri popoldne na Vranskem. 1.) Na dnevnem redu je podavanje o avtoriteti; poroča g. I. Jakše. 2.) Skupna pevska vaja za učiteljski koncert v Mozirju.

Anton Farčnik,
predsednik.

Savinsko učiteljsko društvo ima po zborovanju dne 18. junija pevska vaja za koncert v Mozirju. Ker bo treba v Mozirju častno nastopiti, bo potrebna tudi poštena vaja. Vse gospodične in vsi gospodje, ki so se oglasili za sodelovanje pri koncertu, se tem potom opozarjajo, da se pevske vaje zanesljivo udeležijo. Pokažimo ljudstvu, da nam je »Učit. konvikt« pri srcu, in isto bo tembolj vedelo ceniti stremljenje naprednega učiteljstva. Na svidenje na Vranskem!

Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj je zborovalo 1. dne junija v Celju. Zborovanja se je udeležilo prav častno število članov ter gostje g. Petrak iz Št. Jurja ob Taboru, gdč. Presker in gdč. Valenčak, obe iz Št. Vida pri Šmarju,

*) Če pride do tega, se kratkomalo tej nezakonitosti upremo in ne pridemo! Naša prostovoljna pridnost neha takoj, če jo hoče izkoriščati birokracija. To si naj dobro zapomnijo.

Uredn.

nanovo pa so pristopili našemu društvu gdč. Gajšek iz Kalobja, g. Jos. Gosak iz Dramelj in g. F. Zupančič, nadučitelj v Št. Rupertu nad Laškim.

Po pozdravnem nagovoru predsednikovem ter po prečitanju in odobrenju zadnjega zapisnika nam prebere predsednik iskreno zahvalo ravnatelja g. Lapajnetu za sočutno izjavo, poslano mu od našega društva. Na društvo sta došli kolekti poštnih znamk za Učiteljski konvikt, ki se razpošljeta na dve strani, in oklic »Društva za zgradbo učit. konvikta« za pristop k temu, o čemer se je že razpravljalo pri zadnjem zborovanju.

Nato nam je zastopnik učiteljstva v okr. šol. svetu celjskem, g. A. Gradišnik, podal verno sliko o svojem delovanju v omenjeni korporaciji v minuli perijodi*). Iz njegovega obširnega poročila smo posneli, da je bil vedno in v vsakem slučaju vnet zagovornik učiteljstva, ki zastopstva pač ni moglo boljši moči poveriti kakor njemu. — Med drugim je omenil tudi pohvalne dekrete, ki jih okr. šol. svet podeljuje nekaterim učiteljem za izvršitev konferenčnih tem; on seveda ne glasuje nikdar za podelitev pohvalnih dekretov. Če je že vsakega člana skupščine dolžnost, »temeljito pisмено izdelati eno nalogo«, čemu treba torej še koga hvaliti? Če se pa že izreka komu hvala, tedaj naj se temeljiteje preiskuje, kdo je hvale vreden: tisti morda, ki nikdar ni naročen na kak učiteljski list, ki nikdar ne čita niti enega lista, niti ene knjige, ali pa tisti, ki svoje naročene stanovske liste in knjige pedagoške vsebine marljivo prebira z namenom, biti vedno na višku izobraženosti. Enakega mnenja je tudi neki drugi član, ki še poudarja, da so taki pohvalni dekreti za nas pač preveč »šolarski«. Končno društveno mnenje, ki je bilo soglasno potrjeno je: Mi storimo radi svojo dolžnost v vsakem oziru, tudi z veseljem izdelujemo konferenčne elaborate, a za njih izdelovanje ne reflektujemo na pohvalne dekrete.

Koncem svojega izvrstnega, vse navzoče zanimajočega poročila je zastopnik na interpelacijo tov. g. Fr. Brinarja izjavil 1. da je okrajni šolski svet celjski našemu šolstvu in učiteljstvu naklonjen, 2. da je občevalni jezik pri sejah slovenski, le z ozirom na tolerantnost predsednikovo se govori časih nemški, zapisnik je nemško-slovenski, 3. da nekateri šolski voditelji popolnoma po nepotrebnem poslušajo z našim okr. šol. svetom v nemškem jeziku.

Nato se tov. podpredsednik g. A. Petriček, ki je bil med tem prevzel predsedstvo, v prav iskrenih besedah zahvali zastopniku za njegov trud v okr. šol. svetu ter ga prosi, naj, zopet izvoljen, vztraja na tem težavnem, častnem mestu, na kar tov. g. Gradišnik obljubi zastaviti vse svoje moči v dobrobit svojih tovarišev. Viharno ploskanje in burni pozdravi navzočih so bili odkritosrčna zahvala tov. zastopniku za obili trud.

Tovariš g. Voglar je navzoče opozoril na razstavo prostoročnega risanja po moderni metodi, ki bo v mesecu septembru v Zagrebu, vzpodbujajoč, naj tovariši pošljejo tja razstavne predmete. Tovariš g. Krajnc pa je razkazal nove obrazce za šolske zamude, ki jih je sestavil sam in ki obetajo biti praktični in učiteljstvu olajšati delo; o teh obrazcih se bo razpravljalo pri uradni učit. skupščini. Koncertnemu odseku se je dovolil iz društvene blagajnice predujem 20 K za nabavo not in drugih potrebosti.

Sklenilo se je, da se vrši prihodnje zborovanje prvo nedeljo meseca julija.

Savinsko učiteljsko društvo je zborovalo dne 4. jun. v Gomilskem. Zborovanja se je udeležilo 22 članov. G. Zotter je predaval o enotnem postopanju učiteljstva pri obravnavi šolskih zamud. Njegovo predavanje je zbudilo živahno debato. Gosp. predavatelj je predlagal več točk, ki so se vse sprejele ter so vredne, da jih zve tudi širše učiteljstvo; zato jih hočemo prihodnjč priobčiti. Nato se je vršila z listki pozizkusna volitev delegata za dež. učit. skupščino, pri kateri je dobil največ glasov g. Zotter. Dosedanji zastopnik učiteljstva v okr. šol. svetu, g. Zotter, je iz več vzrokov odklanjal izvolitev; zato je dobil največ glasov predsednik g. Farčnik.

*) Taka poročila so vse hvale vredna. Štajerskemu učiteljstvu sodi v tem pogledu prvenstvo. Naj bi našlo posnemovalcev tudi v drugih kronovinah!

Uredn.